

Løsning, og saa skal jeg hjælpe til for at sætte det i Gang, det er jeg villig til. Men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, er han i Færd med at løbe fra dette Spørgsmaal, og jeg skal saamænd gjerne lade det ærede Medlem løbe, idet jeg saa her efter ved, hvor meget de Herrers Standpunkter ere værd.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister meddelte, at Socialdemokraterne havde været med til at vedtage Loven om Kystfredning. Det er rigtigt, vi have stemt for den. Men efter at vi have vedtaget den, have vi opdaget, at der ved den er en meget væsentlig Mangel, for hvilken Ansvarer jo mest hviler paa Landbrugsministeren, der er Forslagsstiller. Man kunde have forlangt, at han, naar han fremsatte sit Forslag, havde lavet det saaledes, at det tog Hensyn til hele Landet, til alle, der have Kyster, som skulle fredes. Det er meget sandt, at vi have stemt for Forslaget uden at have set, hvilken alvorlig Mangel der klæbede ved det. Men naar vi saa have opdaget det, saa erkende vi, at vi have begaaet en Fejl, og søge at faa den rettet, og saaledes synes jeg, det er rigtigt at bære sig ad; man skal ikke, som Ministeren, halsstarrigt stritte imod og ikke ville gøre Fejlen god igen.

Københavns Kommune har henvendt sig til Ministeren i denne Anledning, men faaet et Afslag. Ministeren skriver i en Skrivelse af 15. December f. A. til Københavns Magistrat følgende, som jeg maa ske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse: „ . . . Ministeriet agter ikke at søge Loven af 18/5 1906 ændret paa den af Magistraten antydede Maade, samt at man efter Indholdet af Lovens § 2 maa holde for, at den for Københavns Amtsradskreds nedsatte Kommission er kompetent til at behandle Spørgsmaalet om Fredning af Kyststrækninger i København. Ole Hansen“. Altsaa, Ministeren siger her, at de Mænd, Københavns Amtsråd har valgt, ere kompetente. Det er nu underligt, at han kan skrive det, naar han selv har anmodet Amtsrådet om at vælge et Medlem boende her i København; Amtsrådet vilde ikke gaa ind paa det, det vilde have Medlemmer ude fra Amtet og vilde ikke bøje sig for Ministeren. Men nu, da det har valgt to Proprietærer, er Ministeren ogsaa tilfreds og siger, de ere kompetente til at behandle de Spørgsmaal, der vedrøre København i denne Sag. Det forekommer mig, at det

rette Standpunkt vilde være, at Ministeren ligesom vi andre erkendte sine Fejl — for Ministeren tror da vel ikke om sig selv, at han er ufejlbar — og søgte at faa disse Bestemmelser rettede, og at man altsaa tog det Hensyn til København, som den bestaaende Lovgivning har hjemlet os, og som den højtærede Minister ikke paa et eneste Punkt har turdet vove at modsige.

Hvad dernæst Bommene angaa, siger den højtærede Minister, at han kender intet Eksempel paa, at private Folk sætte Bomme paa deres private Veje og kræve Afgift. Nej, det er Landbrugsministeren ganske ene om her i Landet. Heldigvis er det det eneste Eksempel, vi have paa, at Folk sætte Bomme paa deres Veje og genere vejfarende Folk med at kræve Afgift. Men jeg synes, at ogsaa dette ene Eksempel skulde ud af Verden. Og det kan ikke nytte, at den højtærede Minister vil skyde sig ind under, at Kommunerne skulde gaa i Spidsen. Nej, det er derfor, vi have Regeringen, for at den skal gaa i Spidsen. Det er ikke den, som skal komme bagefter Befolkningen. Her har Ministeren virkelig en Pligt.

Dernæst sagde Ministeren, at Københavns Kommune selv har en Bom. Det er ikke rigtigt. Københavns Kommune har Del i en Bom. Hvis Københavns Kommune virkelig havde haft en Bom, havde den været afskaffet for længe siden, og Københavns Kommune er villig til, hvad Dag det skal være, at give Afkald paa hver Øres Indtægt, der kan tilfalde den fra denne Bom. Nej, Ulykken er, at denne Bom ejes dels af Københavns Kommune — vi bleve Medejere af den, da Sundbyerne bleve indlemmede under København — dels af de andre Kommuner paa Amager, og Københavns Kommune kan saaledes slet ikke her træffe Bestemmelse paa egen Haand, men skal forhandle med de tre andre Kommuner paa Amager, og de ville ikke være med til at afskaffe den. Nu tænker jeg for øvrigt, at den Bom, vi have i København, slippe vi paa en Maade af med alligevel, idet Københavns Kommune for Tiden er ved at lægge to Veje uden om Bommen, en paa hver Side, hvorved Folk heldigvis kunne køre uden om denne Bom. Jeg vilde ønske, det samme kunde lade sig gøre med Statens Bomme, saa at de vejfarende ikke længere skulde generes af dem.

Ministeren slog paa, at disse Veje kunde spærres af — men det gør han ikke,